

ukradené věci převzal od osoby, která je ukradla, či od osoby třetí, které byly odevzdány zlodějem. Naopak po stránce subjektivní stačí, že věc je ukradena a pachatel o tom ví, že ukrývá nebo na sebe převádí věc ukradenou. Jen koupi od poctivého držitele, jenž nabyl vlastnictví věci podle Šu 367 obč. zák., pokud se týče čl. 306 obch. zák., nebylo by lze podřaditi skutkové podstatě Šu 185 tr. zák. Že však onen neznámý muž z dělnické třídy, od něhož K-ová věci kupovala, byl takovým bezelstným držitelem, nebo že ho K-ová za takového považovala, obžalovaná sama ani netvrdila a nevyskytly se také za hlavního přelíčení okolnosti, které by byly uložily nalézacímu soudu povinnost, by otázkou tou se v rozsudku výslovně obíral. Ostatně bylo by stačilo nalézacímu soudu zejména jeho zjištění, že cena 106 Kč, kterou obžalovaná K-ová dle vlastního udání za nábytek dala, byla směšně nízká, také na vyvrácenou této při hlavním přelíčení neuplatňované obhajoby obžalované. Podobné úvahy platí též pro obžalovanou L-ovou, ohledně které soud nalézací odůvodňuje, proč nemohla považovati svoji sestru za bezelstnou držitelku dotyčných věcí, které musila na první pohled poznati jako ukradené.

### Čís. 1636.

**Skutková podstata zločinu Šu 98 b) tr. zák. nevyžaduje, by zlo, jímž bylo hrozeno, bylo pachatelem přesně neb určité označeno a aby ohrožená osoba mohla seznati, který chráněný statek má býti zlem zasažen; záleží jen na tom, aby projev, že zlo nastane, byl pro ohroženého zřejmým a účinkoval na jeho vůli ve směru, jemuž chce pachatel.**

(Rozh. ze dne 15. května 1924, Kr I 802/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 6. října 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí vydíráním podle Šu 98 písm. b) tr. zák., přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle Šu 431 tr. zák. a přestupkem podílnictví na krádeži podle Šu 464 tr. zák., mimo jiné z těchto

### důvodů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost rozsudku, že neprávem považoval pohrůžky obžalovaného v dopisu ze dne 15. září 1923 za vyhrůžky ve smyslu Šu 98 b) tr. zák. Vyhrůžky ty prý sobě odporují, jsou proto úplně nezpůsobilými, by někoho uvedly ve strach a nepokoj nebo vzbudily důvodnou obavu. Vyhrůžku, že pachatel připravuje životu B-ovu strašný konec, nelze prý bráti vážně, jelikož je vyvrácena vyhrůžkou doživotním neklidem. Vyhrůžka nepokojem není prý nebezpečnou vyhrůžkou, jelikož neohrožuje tělo, svobodu, čest nebo vlastnictví. Vyhrůžka, že dům ohroženého může každého dne vyletěti do vzduchu, není prý nebezpečnou vyhrůžkou, poněvadž vzhledem k tomu, že za tím účelem nikdo nemohl by si opatřiti

takové množství třaskavin a dopravití je nenápadně do domu ohroženého, není způsobitou, by vzbudila důvodnou obavu. Jedná se prý proto o pokus vydírání prostředky nezpůsobilými. Stížnost není v právu. Nálezací soud právem prohlašuje, že dotyčné vyhrůžky nejen vzbudily u ohroženého důvodnou obavu, nýbrž také mohly vzbuditi u něho tuto obavu. Třebaže není samo o sobě rozhodným, zdali taková obava u ohroženého skutečně byla vzbuzena, jest tím přece jen napovězeno, že dotyčné vyhrůžky byly i objektivně způsobilými, vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, že pachatel své vyhrůžky uskuteční, nepodrobí-li ohrožený vůli svou vůli pachatelově. Jest sice správné, že závadné vyhrůžky si do jisté míry odporují a že vyhrůžka, že ohrožený nebude míti pokoj, jest poněkud neurčitá. Než skutková podstata zločinu dle §u 98 b) tr. zák. nevyžaduje, by pachatelem bylo zlo, kterým bylo hroženo, přesněji neb určitěji označeno, a aby osoba ohrožená mohla seznati, který právní statek v §u 98 b) tr. zák. naznačený má býti zlem zasažen. Rozhodným jest pouze, aby projev, že nastane zlo, byl pro ohroženého zřejmým a aby účinkoval na jeho vůli v tom směru, aby pod tímto nátlakem brala se směrem, jemuž chce pachatel. S toho hlediska jsou všechny námitky stěžovatelovy nezávažnými, nehledě ani k tomu, že tvrzení stěžovatelovo, že jest prý na snadě, že někdo by nemohl si opatřiti takové množství třaskavin a dopravití je nenápadně do domu, který zamýšlí vyhoditi do vzduchu, neodpovídá zkušenostem denního života. Ohrožený v projednávaném případě i vzhledem k důležitosti zla, kterýmž bylo hroženo a hledě k ostatním okolnostem, soudem zjištěným, musil neb mohl míti důvodnou obavu, že pachatel aspoň jednu z vyhrůžek uskuteční. Právem tedy nálezací soud, zjistiv též ostatní náležitosti skutkové podstaty, podřadil čin obžalovaného §u 98 b) tr. zák.

### Čís. 1637.

**K pojmům »přivlastnění sobě« a »zadržení« svěřené věci (§ 183 tr. zák.).**

Zpronevěry se dopouští také ten, kdo nakládá s penězi jemu svěřenými jako s vlastními. O zpronevěru nejde tu jen tehdy, je-li si pachatel dle svých poměrů toho vědom, nebo může-li bezpečně počítati s tím, že mu bude kdykoliv možno peníze vrátiti nebo že v době, kdy mu vzejde povinnost použiti peněz jemu svěřených k určenému účelu, bude moci učiniti tak prostředky, jež má z jiných zdrojů pohotově.

**O účinné lítosti narovnáním ve smyslu §u 188 b) tr. zák. lze mluvíti jen tehdy, když poškozený pachatelovu nabídku přijal.**

(Rozh. ze dne 17. května 1924, Kr I 733/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. září 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto